

*Στην Άννη, την αγαπημένη μου αδερφή
και πρώτη αναγνώστριά*

Ευχαριστίες

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ πάει στην καταπληκτική ομάδα των Εκδόσεων Διόπτρα: στον Γιάννη, τη Γλυκερία, τον Δημήτρη, τον Αλέξανδρο, την Κοραλία, την Έλενα, την Ελένη, τον Μάνο, τον Σέργιο, τον Αντρέα, που πίστεψαν στον Άντερς και τον βοήθησαν να ζωντανέψει.

Ένα ευχαριστώ και για τους φίλους μου από τη Σουηδία, την Pirjo, τον Eero και τον Benny, που με υποστήριξαν από την πρώτη στιγμή, τον Mats Holm για τις πολύτιμες συμβουλές του, τον Γιώργο και τη Βάσια για όλους τους καφέδες στο Espresso House. Τα δύο τελευταία χρόνια ήσασταν η... σουηδική οικογένειά μου.

Στην οικογένειά μου οφείλω τα πάντα: στους γονείς μου, Χρήστο και Στέλλα, για τη στήριξη που μου παρείχαν ακόμα και όταν δεν συμφωνούσαν με τις επιλογές μου· αλλά και στη μικρή ανιψιά μου, Χριστίνα, που πλέον δεν είναι τόσο μικρή και η οποία με το χαμόγελό της μου δίνει ένα επιπλέον κίνητρο να δουλέψω σκληρότερα, ώστε να την κάνω περήφανη για τον θείο της.

Τέλος, το μεγαλύτερο ευχαριστώ πάει στην Άννη, τη μεγάλη μου αδερφή. Χωρίς εκείνη, ούτε θα είχα αγαπήσει την αστυνομική λογοτεχνία ούτε θα είχα τολμήσει να στείλω το βιβλίο σε κάποιον εκδοτικό οίκο. Tack så mycket syrran!

ЕРЕМІЙО

Έρεμπρο

1. Χαγκβέγκεν 68

2. Λαντουγκάταν 15

3. Μαλμγκάταν 24

4. Γερνβεγκσγκάταν 3 (Αστυνομικό Τμήμα)

5. Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου

6. Νορμπιγκάταν 28 (Σπίτι Επιθεωρητή Άντερς
Οικονομίδη)

7. Ολαϊγκάταν 20

8. Χαγκμαρκσγκάταν

9. Καρολίνσκα

10. Ενγκάταν

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Η. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του συγγραφέα κατά οποιoδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
15-17 Νοεμβρίου 2011

1

Βροχή

Η ΒΡΟΧΗ ΑΡΧΙΣΕ ΞΑΦΝΙΚΑ, όσο ξαφνικά αρχίζει ένας πο-
νόδοντος, λίγο μετά τις πέντε το απόγευμα. Για άλλη μια
φορά τα δελτία καιρού είχαν πέσει έξω, προβλέποντας μια
ελαφρώς συννεφιασμένη μέρα, χωρίς ωστόσο κανένα ση-
μάδι βροχής. Η βροχή, είχε αναγγείλει ο παχουλός και ρο-
δομάγουλος μετεωρολόγος του Καναλιού 4, θα ερχόταν την
Πέμπτη από τα δυτικά της Νορβηγίας και αφού προηγουμέ-
νως έκανε μια μικρή στάση στο Βέρμλαντ. Παρότι το όνομα
του συμπαθητικού μετεωρολόγου ήταν άγνωστο στην πλει-
οψηφία των ανθρώπων που βρίσκονταν στους δρόμους του
Έρεμπρο εκείνο το απόγευμα της Τρίτης, είτε ήταν πεζοί είτε
σε ποδήλατο, αρκετοί άρχισαν να εκτοξεύουν χαμηλόφωνες
βλαστήμιες εναντίον του. Αυτό που αγνοούσαν όσοι κατηγο-
ρούσαν τον ευτραφή μετεωρολόγο (εκτός από το όνομά του)
ήταν πως στην πραγματικότητα δεν ήταν μετεωρολόγος, αλλά
ηθοποιός, και μάλιστα όχι ιδιαίτερα επιτυχημένος – μετρούσε
μόνο μια εμφάνιση σε μια από τις ταινίες του *Στιγκ-Χέλμερ**
και είχε παίξει σε πεντέξι διαφημιστικά και σε μερικά θεατρι-
κά δευτέρης διαλογής. Ο πραγματικός υπαίτιος πίσω από την
αποτυχία προειδοποίησης των κατοίκων του Έρεμπρο για

* Σειρά έξι (μέχρι το 2011) ταινιών, σουηδικής παραγωγής, με κεντρι-
κή φιγούρα τον Στιγκ-Χέλμερ Ούλσον και τον Νορβηγό φίλο του Ούλε
Μπράμσερουντ.

την επικείμενη βροχή ήταν ένας νεαρός μετεωρολόγος ο οποίος, πάνω στην απειρία του, μπέρδευε τις ημερομηνίες των προβλέψεων, πηγαίνοντάς τες δύο μέρες πίσω.

Η πρώτη σταγόνα προσγειώθηκε πάνω στο κεφάλι του Ένγκελμπρεκτ Ενγκέλμπρεκτσον. Ο ίδιος ο Ενγκέλμπρεκτσον δεν νοιάστηκε ιδιαίτερα, μιας και η σταγόνα έπεσε στο άγαλμά του, το οποίο κοιτάζει αγέρωχο προς την εκκλησία του Αγίου Νικολάου από το 1865. Ήταν γεγονός, ωστόσο, ότι η σταγόνα βροχής ήταν το λιγότερο σε σύγκριση με τις τρομερές δοκιμασίες στις οποίες μεθυσμένοι έφηβοι έχουν υποβάλει κατά καιρούς το άγαλμα, με κορυφή την περούκα και τα γυναικεία ρούχα με τα οποία άγνωστοι το έντυσαν μια ζεστή νύχτα του 2001, έπειτα από μια απογοητευτική εμφάνιση της SK Örebro. Ήταν ευχής έργον που ο Καρλ Γκούσταβ Κβάρνστρεμ, ο δημιουργός του αγάλματος, είχε πεθάνει λίγο περισσότερο από έναν αιώνα πριν. Όσο για τον Ενγκέλμπρεκτσον, είχε αποχαιρετήσει πολύ πιο πριν τον μάταιο τούτο κόσμο, δολοφονημένος από κάποιον Μανς Μπένγκτσον σε ένα νησάκι της λίμνης Γελμάρεν. Οι νεκροί δεν νοιάζονται ούτε για τη βροχή ούτε για βανδαλισμούς ούτε για τίποτα άλλο. Την ίδια στιγμή που η ψυχή φεύγει μια για πάντα από το σώμα, παύει να ενδιαφέρεται για τα μικρά πράγματα που απασχολούν τους ανθρώπους.

Μέσα σε περίπου πέντε λεπτά από την πτώση της πρώτης σταγόνας, το ελαφρύ ψιχάλισμα είχε ενταθεί στα όρια της καταιγίδας. Οι μόνοι «ασφαλείς» ήταν όσοι είχαν σταθεί αρκετά τυχεροί ώστε να βρίσκονται στα σπίτια τους, σε κάποιο κατάστημα ή στα αυτοκίνητά τους. Ένας από αυτούς τους τυχερούς κατέβηκε την Ντροτνινγκάταν οδηγώντας μια ασημένια BMW με χαρακτηριστικά τσιμπτημένη ταχύτητα. Αρκετοί γνωρίζουν το αποτέλεσμα που προκύπτει από τη συνάντηση ενός αυτοκινήτου εν κινήσει και μιας λακκούβας γεμάτης νερό. Περίπου ενάμισι λίτρο βρόχινου νερού μούσκεψε το ταλαιπωρημένο παντελόνι του Κνουτ Γιάνσον, που βρέθηκε ατυχώς στο

μέσον της διάβασης πεζών, περιμένοντας να περάσει στη μεριά του σουπερμάρκετ ICA. Αγνοώντας την «ατυχία» και το κρύο που εισέβαλλε στο παντελόνι του εκμεταλλευόμενο το νερό, ο Κνουτ πέρασε στην απέναντι πλευρά. Το περιεχόμενο στις τρεις πλαστικές σακούλες που κρατούσε στα χέρια του κροτάλισε ευχάριστα στ' αυτιά του. Γύρω στα εξήντα πλαστικά και γυάλινα μπουκάλια του ενός και του ενάμισι λίτρου περίμεναν να ανακυκλωθούν.

Ο Κνουτ υπολόγιζε να βγάλει παραπάνω από εκατό κορόνες ανακυκλώνοντας τα άδεια μπουκάλια στα ειδικά μηχανήματα του σουπερμάρκετ Willy's. Τρεις ημέρες τώρα υπέφερε από *ξηρασία*. Ο αριθμός των άδειων μπουκαλιών που έβρισκε στα σκουπίδια, στους δρόμους και στα πάρκα είχε μειωθεί δραματικά, συρρικνώνοντας το ημερήσιο «εισόδημά» του. Η φωτιά μέσα του μπορούσε να σβήσει μόνο με αλκοόλ – και, δυστυχώς, τρία κουτιά μπίρα Falcon την ημέρα δεν μπορούσαν να σβήσουν ούτε σπίθα. Το λαρύγγι του διαμαρτυρόταν συνεχώς το ίδιο και το στομάχι του. Αλλά ο Κνουτ δεν το έβαλε κάτω. Συνέχισε να ψάχνει στα συνηθισμένα του μέρη με την πίστη ότι η τύχη του θα αλλάξει, σαν ένας άλλος ήρωας του Χέμινγκουεϊ. Τα εξήντα μπουκάλια στις πλαστικές σακούλες που κρατούσε ήταν η μεγαλύτερη απόδειξη ότι ο επιμένων νικά. Πέρασε δίπλα από τη βρύση που ξεδιψούσε τους κατοίκους της πόλης για είκοσι περίπου χρόνια στην πλατεία Βόγκχους, βυθισμένος στα όμορφα διλήμματα ενός διψασμένου πότη. Κρασί ή βότκα; Μπίρα ή κρασί; Ο ευσεβής του πόθος, ένα καλό παλαιωμένο malt με ελαφριά γεύση τύρφης και ξύλου από μαόνι, ήταν ακόμα πολύ μακριά. Ήθελε τουλάχιστον άλλα εξήντα μπουκάλια, κάτι που φάνταζε σαν όνειρο θερινής νυκτός. Και στις παγωμένες φθινοπωρινές σουηδικές νύχτες όνειρα δεν χωρούν. Τουλάχιστον όχι για τους παρίες.

Ο Κνουτ δεν έβλεπε τον εαυτό του σαν παρία, ωστόσο ήξερε ότι οι άλλοι του είχαν αποδώσει τον συγκεκριμένο κοινωνικό

ρόλο. Το έβλεπε στα πρόσωπα των νεαρών ζευγαριών που τον κοίταζαν με σμιγμένα φρύδια καθώς τον προσπερνούσαν ενώ αυτός είχε ξαπλώσει σε κάποιο παγκάκι του πάρκου Καρλ Γιόχαν ή του δημοτικού πάρκου. Το έβλεπε στις κινήσεις των μανάδων που έφερναν τα παιδιά πιο κοντά τους καθώς εκείνος περνούσε από δίπλα τους κρατώντας πλαστικές σακούλες γεμάτες άδεια μπουκάλια ή σέρνοντας το παλιό καροτσάκι σουπερμάρκετ που είχε ψαρέψει μια μέρα από τον ποταμό Λιλόν. Η σουηδική κοινωνία είχε κάνει τα πιο απελπισμένα και ταυτόχρονα τα πιο αποφασιστικά βήματα για να προστατευτεί από τη μάστιγα του αλκοολισμού. Αλλά ακόμα και η αυστηρή μονοπώληση αλκοολούχων από το κράτος δεν ήταν αρκετή για να απομακρύνει το μπουκάλι από το διψασμένο στόμα του κάθε κολασμένου. Το σουηδικό κράτος έχασε ολοκληρωτικά στην προσπάθειά του να προστατέψει την κοινωνία από τον αλκοολισμό, κι έτσι πάσχιζε να «προστατέψει» την κοινωνία από έναν πολύ πιο εύκολο αντίπαλο: τους αλκοολικούς. Είναι άλλωστε γνωστό ότι ένας δαίμονας μπορεί να εξορκιστεί πολύ πιο εύκολα από τον ίδιο το διάβολο. Και κάπως έτσι οι αλκοολικοί σαν τον Κνουτ τοποθετήθηκαν σε κάποια σκονισμένη γωνία, εκεί που οι «καθωσπρέπει» μπορούσαν να τους αγνοήσουν.

Ο Κνουτ ήξερε ότι δεν ήταν πάντοτε αλκοολικός. Θυμόταν κάπως αόριστα ότι υπήρχε μια εποχή κατά την οποία ήταν ένα λειτουργικό και κοινωνικά αποδεκτό γρανάξι στην κοινωνία, ωστόσο το ποτό ξέπλυνε τις περισσότερες από τις αναμνήσεις του. Είχε ξεχάσει πότε ήταν η τελευταία φορά που έμεινε εκούσια νηφάλιος για πάνω από πέντε ημέρες, αλλά θυμόταν με κάθε τρομακτική λεπτομέρεια κάθε φορά που η έλλειψη χρημάτων τον ανάγκαζε να μείνει για μερικές μέρες χωρίς στάλα αλκοόλ. Το σώμα του ολόκληρο διαμαρτυρόταν συντονισμένα, σαν καλοκουρδισμένο ρολόι, όταν παρέλειπε να σβήσει τη φωτιά μέσα του για παραπάνω από μια μέρα. Τρία χρόνια και αρκετά μπουκάλια κρασί πριν, μπορούσε να θυμηθεί ότι είχε προσπαθήσει

να ελέγξει τον αλκοολισμό του συμμετέχοντας σε συναντήσεις των Ανώνυμων Αλκοολικών. Ένας τύπος ονόματι Λάσε ήταν ο καθοδηγητής του. Για τρεις ολόκληρες εβδομάδες κατάφερε να μείνει τελείως στεγνός, χαρίζοντας ρίγη υπερηφάνειας στον Λάσε και ελπίδα στους υπόλοιπους εθισμένους. Στο τέλος της τρίτης εβδομάδας δεν κατάφερε να συνεχίσει την προσπάθειά του να αγνοεί ότι το κτίριο στο οποίο γίνονταν οι συναντήσεις των Ανώνυμων Αλκοολικών ήταν δίπλα σε ένα Μονοπώλιο Αλκοολούχων Ποτών. Η κάθοδός του στον αλκοολισμό ξανάρχισε με ένα μπουκάλι Μερλό με θειώδη και φρουτώδες άρωμα, από τους αμπελώνες της δυτικής Καλιφόρνιας. Τον επόμενο χρόνο έσερνε το θλιβερό του σαρκίο ανάμεσα στα πάρκα και στις συναντήσεις των ΑΑ. Στο τέλος κατάλαβε ότι η περίπτωσή του δεν έχει σωτηρία, ίσως γιατί πολύ απλά ο ίδιος δεν επιθυμούσε να σωθεί, και έτσι εγκατέλειψε τις συναντήσεις μια και καλή.

Προσπέρασε το άγαλμα του Ενγκέλμπρεκτσον, το οποίο δεκαοχτώ λεπτά νωρίτερα είχε δεχτεί την πρώτη σταγόνα βροχής, και κατευθύνθηκε προς το ανατολικό άκρο της πλατείας. Από ένα παράθυρο στον δεύτερο όροφο του δημαρχείου, ένας γραμματέας που ετοιμαζόταν να σχολάσει παρατήρησε έναν κουρελή να περπατάει με ανέλπιστα χαρούμενο βηματισμό, κρατώντας τρεις πλαστικές σακούλες. Σήκωσε τους ώμους του σε ένδειξη αδιαφορίας και φόρεσε το παλτό του. Σε τρία τέταρτα της ώρας θα ήταν σπίτι του, όπου τον περίμενε ένα άγευστο πιάτο Γιάνσονς φρέστελσε*. Ωστόσο ο πειρασμός του Κνουτ Γιάνσον ήταν πιο κοντά.

Μετά τη Σεπμανγκάταν, άνοιξε το βήμα του περισσότερο και σε λιγότερο από τρία λεπτά το πρώτο μπουκάλι του ενάμισι λίτρου τού απέφερε τις πρώτες δύο κορόνες του. Εφτά λεπτά και τριάντα δύο δευτερόλεπτα αργότερα, βγήκε από την

* Λογοπαίγνιο με το επώνυμο του Κνουτ Γιάνσον και το παραδοσιακό σουηδικό φαγητό Janssons frestelse, το όνομα του οποίου σημαίνει «ο πειρασμός του Γιάνσον».

έξοδο του Willy's έχοντας στις τσέπες του δύο χαρτονομίσματα των πενήντα κορονών και ένα των είκοσι. Έστριψε στην Κουνγκογκάταν, όπου τα βήματά του τον οδήγησαν στο Μονοπώλιο Αλκοολούχων Ποτών για άλλη μια φορά. Στην είσοδο είδε τον Μαρτίνι. Δεν ήταν το πραγματικό του όνομα, και ο Κνουτ δεν είχε καμία περιέργεια να το μάθει. Ο Μαρτίνι ήταν ένα όρνιο. Περίμενε υπομονετικά για να εντοπίσει απρόσεχτους πότες και τους έκλεβε τα μπουκάλια που με κόπο είχαν συλλέξει. Αν ήταν αρκετά απελπισμένος, μπορούσε άνετα να σου σπάσει δυο-τρία παιδιά έτσι και είχες κάνα γεμάτο μπουκάλι, μόνο και μόνο για να πει μερικές γουλιές. Δεν τον χαιρέτησε.

Μπήκε στο κατάστημα και κατευθύνθηκε, όπως το συνήθιζε, στη μέσα πλευρά, όπου μπορούσε να βρει τα μπουκάλια με το ουίσκι. Ήξερε ότι δεν μπορούσε να αγοράσει ούτε καν το χαρτονένιο περιτύλιγμα, αλλά μια ματιά ήταν αρκετή για να του ανυψώσει το ηθικό. Ύστερα κατευθύνθηκε στο ράφι με τα κόκκινα κρασιά. Κατέβασε ένα μπουκάλι χιλιάνικο γλυκό κρασί και ένα μπουκάλι με ξηρό ιταλικό. Η ταμίας δεν έκανε καν τον κόπο να τον χαιρετήσει· απλώς τον κοίταξε με εκείνο το χαρακτηριστικό υποτιμητικό ύφος που έπαιρνε κάθε φορά που εκείνος αγόραζε αλκοόλ. Δεν τον ένοιαζε. Τρεις μέρες ξηρασίας έφτασαν στο τέλος τους και ήταν έτοιμος να το γιορτάσει δεόντως.

Βγήκε από το Μονοπώλιο και κατέβασε μονομιάς μια γουλιά από το χιλιάνικο κρασί. Η αίσθηση του καψίματος ξεκίνησε από την αρχή του οισοφάγου του και συνεχίστηκε μέχρι το άδειο στομάχι του. Η βροχή μαστίγωσε το πρόσωπό του καθώς έγειρε πίσω το κεφάλι του για να πει από το μπουκάλι. Αποφάσισε να βρει ένα παγκάκι στο δημοτικό πάρκο και να γίνει λιώμα. Ένα βήμα, δεύτερο βήμα, το αριστερό του πόδι έχασε επαφή με το έδαφος και βρέθηκε για μερικά δέκατα του δευτερολέπτου να αιωρείται στο κενό. Ύστερα το σώμα του έσκασε βαρύ στο παγωμένο πεζοδρόμιο. Ο ήχος των μπουκαλιών στις τιμεντένιες πλάκες έκανε την καρδιά του να σπάσει. Η ανησυχία του δεν

κράτησε παραπάνω από πέντε δευτερόλεπτα, όποτε και διαπίστωσε ότι το πολύτιμο υγρό βρισκόταν ακόμα ασφαλές στα δυο μπουκάλια. Δεν νοιάστηκε αν τα κόκαλά του ήταν γερά, του έφτανε που ήταν τα μπουκάλια. Ξεφύσηξε και άρχισε να περπατάει πιο προσεκτικά αυτή τη φορά.

Η βροχή με τον πάγο στα πεζοδρόμια δημιουργούν ένα συνδυασμό φονικό, που τις άσχημες μέρες στέλνει αρκετό κόσμο στο νοσοκομείο με ραγισμένους καρπούς, σπασμένες λεκάνες, εξαρθρωμένα γόνατα και διασεισεις. Ο Κνουτ άρχισε να κουτσαίνει. Το δεξί του γόνατο είχε συναντήσει άτσαλα το πεζοδρόμιο και, καθώς το σημείο της επαφής κρύωνε, ο πόνος αυξανόταν ολοένα και περισσότερο. Όλα θα έφτιαχναν μόλις έβρισκε ένα γαμημένο παγκάκι, αλλά μέχρι τότε έπρεπε να υπομείνει τον πόνο. Δεν ήθελε να σπαταλήσει ούτε μια σταγόνα από το καλό κρασί που κουβαλούσε. Το να πίνεις στο δρόμο δεν προσφέρει καμία απόλαυση. Στο πάρκο Χένρι Άλαρντς δεν άντεξε άλλο. Κάθισε ανακούρκουδα, προσπαθώντας μάταια να βρει καταφύγιο από τη βροχή κάτω από τα γυμνά κλαδιά ενός δέντρου, δίπλα στο πάλαιο ποτέ Αρμπέτσχους*. Έβγαλε το μπουκάλι με το ιταλικό κρασί και άδειασε μισό από το περιεχόμενό του μονοκοπανιά. Το αλκοόλ εισέβαλλε σε κάθε κύτταρο του σώματός του ευπρόσδεκτο, σαν παλιός φίλος, και ο Κνουτ έγειρε την πλάτη του στο τιμεντένιο τοιχίο, την ίδια στιγμή που ένα νιόπαντρο ζευγάρι αγόραζε ένα πόστερ με φωτογραφίες κορμοράνων από την γκαλερί στο παλιό Αρμπέτσχους, για να το κρεμάσει πάνω από το κρεβάτι του.

Το πρώτο μπουκάλι τελείωσε γρήγορα. Ο Κνουτ δεν νοιαζόταν που η υγρασία από το παγωμένο έδαφος έκανε τα πόδια του να ξυλιάζουν. Η γνώριμη ζάλη ήρθε να τον επισκεφθεί για μια ακόμα φορά. Ένωσε το κεφάλι του να μουδιάζει και τα

* Ένα από τα παλαιότερα κτίρια του Έρεμπρο, το οποίο είχε διάφορες χρήσεις, από χώρος απόσταξης οινοπνευματωδών έως ορφανοτροφείο. Μέχρι πρόσφατα, εκεί στεγαζόταν μια γκαλερί.

βλέφαρά του να βαραίνουν. Ήθελε απελπισμένα να κοιμηθεί· να τον πάρει εκείνος ο γλυκός και βαθύς ύπνος από τον οποίο ήλπιζε ότι μια μέρα δεν θα ξυπνούσε, και έτσι θα άφηνε πίσω του κάθε έγνοια. Πέταξε το άδειο μπουκάλι στο ποτάμι, χωρίς να σκεφτεί ότι έχανε αυτόματα δύο κορόνες από το αυριανό του «μεροκάματο», ούτε ότι ρύπαινε ακόμα περισσότερο τα νερά αυτού του βούρκου που κάποιο *ευρηματικό* μυαλό είχε ονομάσει Σβαρτόν*, και προσπάθησε να σηκωθεί όρθιος. Ήθελε απεγνωσμένα να κατουρήσει. Προσπάθησε να μείνει μακριά από το ποτάμι – ήταν αρκετά νηφάλιος για να ξέρει ότι το να προσπαθεί να κατουρήσει μεθυσμένος στη μεριά του ποταμού ήταν άκρως επικίνδυνο, και αρκετά μεθυσμένος για να βυθιστεί με τη μία στα κρύα και ορμητικά νερά του. Στάθηκε μπροστά σε ένα παρτεράκι και κατέβασε το φερμουάρ του. Το αίσθημα της ανακούφισης ξεκίνησε από τις λαγόνες του και επεκτάθηκε σε σχεδόν ολόκληρο το σώμα του. Την ίδια στιγμή, ένα αίσθημα δυσφορίας κατάφερε να διώξει όλη την ευχάριστη ζάλη που του είχε φέρει το κρασί. Είχε την εντύπωση ότι κάποιος τον έβλεπε. Συνεχίζοντας να κατουράει, κοίταξε τριγύρω, αλλά με το θολό του βλέμμα δεν κατάφερε να διακρίνει κάποια σιλουέτα στο σκοτάδι.

Έστρεψε το βλέμμα στο έδαφος και παρατήρησε με το ενδιαφέρον που δημιουργεί σε ορισμένες περιπτώσεις η μέθη το κίτρινο αποτύπωμα που άφηναν τα ούρα του στο λιωμένο χόνι το οποίο σκέπαζε το χώμα στο παρτέρι. Ξαφνικά τον έπιασε μια παιχνιδιάρικη διάθεση και άρχισε να σχεδιάζει κύκλους χαχανίζοντας. Η χαρούμενη ζάλη επανήλθε και ένα άτσαλο χαμόγελο έκανε την εμφάνισή του στα σκασμένα χείλη του. Σταμάτησε να κατουράει και βάλθηκε να επιθεωρεί το «έργο τέχνης» του. Στα σκοτεινά, είδε κάτι να λαμπυρίζει. Σκέφτηκε πως ήταν κάποιο άδειο μπουκάλι. Έσκυψε να δει και το πρόσωπό του ήρθε σε

* Στα σουηδικά: μαύρο ποτάμι.

επαφή με δυο καστανά μάτια που τον κάρφωναν σαν να ήθελαν να διεισδύσουν στα τρίαβαθα της ψυχής του. Έκανε πίσω δυο βήματα τρομαγμένος και στο τρίτο βήμα έχασε για δεύτερη φορά σε μία ώρα την ισορροπία του. Αιωρήθηκε για δύο δευτερόλεπτα που του φάνηκαν ολόκληρη αιωνιότητα και στη συνέχεια έπεσε στα μαύρα νερά του ποταμιού. Δεν τον τρώμαζε ο θάνατος, ειδικά όταν είχε πει ένα μπουκάλι καλό ιταλικό κρασί. Ήταν το κενό που είδε στα δυο καστανόχρωμα μάτια που τον έκανε να φοβηθεί μέχρι θανάτου.

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΗΣ Τρίτης 15 Νοεμβρίου, ο επιθεωρητής της Αστυνομίας του Έρεμπρο Άντερς Οικονομίδης ξύπνησε από έναν δυνατό πόνο στη δεξιά του ωμοπλάτη. Το μαϊμού Rolex που είχε αγοράσει στις οικογενειακές διακοπές στο Μαρόκο το προηγούμενο καλοκαίρι τον πληροφόρησε ότι η ώρα ήταν τέσσερις και πενήντα δύο. Στριφογύρισε στο διπλό κρεβάτι προσπαθώντας να βρει μια καλύτερη στάση, δίχως αποτέλεσμα. Δίπλα του η Λίσμπεθ αναστέναζε στον ύπνο της με κάθε του στριφογύρισμα. Στο τέλος, βαρέθηκε να προσπαθεί μάταια να βρει μια θέση που θα του επέτρεπε να κοιμηθεί για άλλη μια ώρα, και έτσι σηκώθηκε όσο πιο προσεκτικά μπορούσε από το κρεβάτι. Κάθε βήμα του και ένας πόνος στους μυς.

Στον καθρέφτη του μπάνιου ήρθε αντιμέτωπος, όπως κάθε μέρα, με το πρόσωπό του. Παρόλο που σαφώς είχε δει και καλύτερες μέρες –και παρότι ποτέ δεν θα ξαναγύριζε στο ζενίθ του, όπως απεικονίζεται στη φωτογραφία της 23ης Ιουνίου 1999, όπου ο νεαρός δόκιμος Άντερς Οικονομίδης ποζάρει περήφανος μαζί με άλλους πέντε συμφοιτητές του την ημέρα της αποφοίτησής του από την Ακαδημία–, το πρόσωπό του δεν ήταν κι άσχημο. Μια-δυο τρίχες στο δεξί του φρύδι ίσως να ήθελαν ένα ελαφρύ συμμάζεμα, μερικά γκριζα σημεία στα κορακάτα μαλλιά του μπορεί να τον μεγάλωναν κατά τρία –το

πολύ– χρόνια, αλλά σε γενικές γραμμές φαινόταν μια χαρά. Α, και ίσως να έπρεπε να κάνει κάτι με το μουστάκι του. Την προηγούμενη εβδομάδα, η Λίσμπεθ του είχε πετάξει μια μπηχτή καθώς έβλεπαν μια ταινία με τον Τομ Σέλεκ. Δεν θυμόταν τι ακριβώς, ωστόσο ήταν σίγουρος ότι δεν τον κολάκευε και πολύ. Γύρισε στα πλάγια και είδε το περίγραμμα του σώματός του. Κανένα ίχνος περιττών κιλών, ευτυχώς. Οι κοιλιακοί του ήταν εκεί που τους είχε αφήσει την προηγούμενη μέρα, το ίδιο και η ουλή από τη μαχαιριά που του είχε δώσει ένας μεθυσμένος οπαδός της Σούντσβαλ έξω από το Στάδιο Εϊραβάλεν*, λίγο κάτω από το δεξί του πλευρό, τον πρώτο του χρόνο στο Σώμα. Στη θέση του ήταν και το σημάδι από τη σφαίρα με την οποία τον είχε φιλοδομήσει ένας πρώην ναρκομανής που τώρα δίδασκε τη Βίβλο στις Φυλακές της Κούμλα. Η μύτη του ήταν ακόμα κυρτή, ενθύμιο από την εποχή που αγωνιζόταν στα ριγκ ως μποξέρ ελαφρών βαρών. Τίποτα δεν είχε αλλάξει από χτες ή από προχτές ή από πέρυσι.

Έφερε το χέρι του πάνω στο μουστάκι του. Μια τρίχα στη βάση της μύτης του είχε γκριζάρει. Από τη μισάνοιχτη πόρτα που οδηγούσε στην κρεβατοκάμαρα άκουσε τη Λίσμπεθ να αλλάζει πλευρό. Χρειάζονταν ένα νέο κρεβάτι – αυτό που είχαν έτριζε εκνευριστικά. Έριξε άφθονο κρύο νερό στο πρόσωπό του και στη συνέχεια με ένα ψαλίδι άρχισε να κόβει τις τρίχες από το μουστάκι του. Πέντε λεπτά αργότερα, ολοκλήρωσε το έργο του με την ξυριστική μηχανή μάρκας Philips που του είχε κάνει δώρο η γυναίκα του για τα τριακοστά γενέθλιά του πριν από κάποια χρόνια. Χαμογέλασε στον καθρέφτη και η διάθεσή του άλλαξε αμέσως. Ίσως αυτή η αλλαγή να χρειαζόταν. Ευτυχώς, το μαύρισμα από τις καλοκαιρινές διακοπές είχε εξαφανιστεί προ πολλού και η περιοχή ανάμεσα στο πάνω χέιλος και στη μύτη του είχε το αντίστοιχο χρώμα με το υπόλοιπο πρόσωπό του. Ή

* Το σημερινό Behrn Arena στο Έρεμπρο.

τουλάχιστον παρόμοιο. Έβαλε αφτερσέιβ, έπλυνε σχολαστικά τα δόντια του και χτένισε τα μαλλιά του.

Άρχισε να φτιάχνει πρωινό λίγο μετά τις πεντέμισι. Άλλαξε φίλτρο στην καφετιέρα και την τροφοδότησε με πέντε κουταλιές φρεσκοαλεσμένο καφέ με άρωμα φουντούκι. Το μηχάνημα άρχισε να δουλεύει αθόρυβα – αθόρυβες καφετιέρες, τι σπουδαία εφεύρεση! Γέμισε με νερό το κατσαρολάκι και άρχισε να βράζει τέσσερα αυγά: δύο για εκείνον, ένα για τη Λίσμπεθ και ένα για τον Γιάννη, τον εφτάχρονο γιο τους. Ο Γιάννης, βέβαια, έτρωγε μόνο το ασπράδι. Ο κρόκος συνήθως κατέληγε στο σάντουιτς του μπαμπά, ο οποίος άκουγε ένα μικρό κήρυγμα από τη μαμά για τις συνέπειες της χοληστερίνης. Καρδιοπάθειες, εγκεφαλικά, εμφράγματα, και άλλα. Ανοίγοντας το ψυγείο, διαπίστωσε ότι είχε ξεχάσει να πάρει βούτυρο. Ευτυχώς θυμήθηκε να αγοράσει γάλα, οπότε η κατσάδα θα ήταν μισή. Τοποθέτησε τρία μικρά πιάτα στο τραπέζι, το καλαθάκι με το κνέκεμπρεντ*, και έφτιαξε με μια κόκκινη χαρτοπετσέτα κάτι που έμοιαζε με λουλούδι. Το ότι ήταν αστυνομικός δεν σήμαινε ότι δεν ήταν και ρομαντικός – αν και το δημιούργημά του ήταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια να τραβήξει την προσοχή της γυναίκας του μακριά από την απουσία του βουτύρου. Μάταιος κόπος, υποψιαζόταν, αλλά άξιζε μια προσπάθεια.

Έβαλε καφέ στο ποτήρι του και κατέβασε τον μισό με τρεις γουλιές. Ο πρώτος καφές της ημέρας ήταν πάντοτε σκέτος. Εκτός από τον καφέ του σαββατοκύριακου, οπότε και επέτρεπε στον εαυτό του να προσθέσει λίγο γάλα –ή κρέμα με χαμηλά λιπαρά, αν ήταν στα κέφια του– και δυο κύβους ζάχαρης. Στο τμήμα θα έπινε άλλους δυο με τρεις καφέδες μέχρι να τελειώσει η βάρδια του, και όταν θα γύριζε στο σπίτι, θα έπινε έναν ντεκαφεϊνέ μετά το φαγητό. Μέσα σε τρία χρόνια είχε καταφέρει να μειώσει τους καφέδες του κατά δυο κούπες, στην προσπάθειά

* Είδος παξιμαδιού.

του να κόψει το κάπνισμα. Ο καφές και το τσιγάρο πάνε μαζί, όπως ο Μικ και ο Κιθ, ο Τζον και ο Πολ, ο Χοντρός και ο Λιγνός. Τρία χρόνια αποτυχημένων προσπαθειών απέδωσαν καρπούς το καλοκαίρι, όταν ο Άντερς κατάφερε να μείνει μακριά από το τσιγάρο για μία εβδομάδα. Κάπνισε το τελευταίο του τσιγάρο στις 16 Ιουλίου, βλέποντας επαναλήψεις του *The best years* στην τηλεόραση και πίνοντας μια γκαζόζα Trocadero – όχι και ο καλύτερος τρόπος για να αποχαιρετήσει κανείς έναν «φίλο».

Λίγο πριν τις έξι, και ενώ είχε περάσει στο δεύτερο φλιτζάνι καφέ και στο πρώτο σάντουιτς με βραστό αυγό, άκουσε τη Λίσιμπεθ να περπατάει ξυπόλυτη στο ξύλινο δάπεδο της κρεβατοκάμαράς τους και άρχισε να μετράει από μέσα του αργά μέχρι το εκατό. Ήξερε τον ακριβή χρόνο που θα της έπαιρνε να σηκωθεί από το κρεβάτι, να τεντωθεί, να πάει στην τουαλέτα, να φτιάξει πρόχειρα τα μαλλιά της και στη συνέχεια να πάει στην κουζίνα. Δεν έπεσε έξω. Εκατόν ένα δευτερόλεπτα από τη στιγμή που ο Άντερς ξεκίνησε να μετράει, η Λίσιμπεθ μπήκε με τον αέρινο βηματισμό της στην κουζίνα. Τον κοίταξε με ένα βλέμμα απορίας και ο Άντερς ως απάντηση έφερε το αριστερό του χέρι στη δεξιά ωμοπλάτη.

«Κατάλοιπο από χτες», είπε. Είχε βγει για τρέξιμο για πρώτη φορά ύστερα από περίπου ένα μήνα και μια μικροεπέμβαση στο γόνατό του. Το σώμα του ανταποκρίθηκε με αρκετές μυϊκές συσπάσεις επικεντρωμένες στην πλάτη του.

Η Λίσιμπεθ χάρδευε τα μαλλιά του, που είχαν αρχίσει να μακραίνουν και φώναζαν από μακριά ότι ήθελαν κούρεμα.

«Εννοούσα το μουστάκι», απάντησε εκείνη, δικαιολογώντας το απορημένο βλέμμα της. Ο Άντερς άγγιξε ασυναίσθητα την περιοχή όπου δέσποζε επί πέντε ολόκληρα χρόνια το μουστάκι του, το οποίο με συνοπτικές διαδικασίες έγινε καπνός πριν από τρία τέταρτα της ώρας. «Χαίρομαι που το ξεφορτώθηκες».

«Δεν το ξεφορτώθηκα», έκανε εκείνος με παράπονο για τον τόνο της. Του φάνηκε λιγάκι υποτιμητικός. Όχι για εκείνον,

αλλά για το μουστάκι του, οι τρίχες του οποίου σε περίπου δέκα λεπτά θα κατέληγαν στα νερά του Λιλόν.

«Είσαι πιο ωραίος έτσι», συνέχισε εκείνη, προσπαθώντας να τον μαλακώσει. «Φαίνεται πιο νέος. Και δεν θα έχω πια φαγούρα αφού σε φιλήσω».

Έσκυψε και τον φίλησε απαλά με τα χείλη της. Ο Άντερς ξαφνιάστηκε. Όχι από την κίνησή της, αλλά από την αίσθηση των χειλιών της στο γυμνό από τρίχες δέρμα του. Είχε ξεχάσει πώς ήταν να πίνει καφέ χωρίς το μουστάκι, πώς να τρώει και πώς να φιλάει χωρίς αυτό – δεν ήταν και τόσο άσχημο τελικά. Έκανε πίσω και παρατήρησε το πρόσωπό της. Τα χρόνια δεν της είχαν φερθεί άσχημα, και παρότι ζύγωνε στο ψυχολογικό φράγμα των τριάντα πέντε χρόνων, η Λίσιμπεθ έκρυβε καλά την ηλικία της. Τα μαλλιά της ήταν πάντοτε σκούρα, σαν τα δικά του, τα μάτια της τον παρατηρούσαν ζωηρά μέσα από τις κόγχες τους, και τα χείλη της... Όσο γι' αυτά, ο Άντερς διατηρούσε ακόμα στη μνήμη του την πρώτη εντύπωση που του είχαν προκαλέσει μόλις είδε για πρώτη φορά την κοπέλα που θα γινόταν γυναίκα του, ύστερα από ένα μικρής διάρκειας ταξίδι στο Άμστερνταμ. Τα χείλη της του θύμιζαν τα υπέροχα χείλη που είχε σχεδιάσει ο Ρέμπραντ στον πίνακα *Το κορίτσι με το μαργαριταρένιο σκουλαρίκι*. Μετά το ταξίδι του στην Ολλανδία και τη γνωριμία του με τη Λίσιμπεθ, ο Άντερς άρχισε να εκτιμά περισσότερο τη σχολή των μεγάλων Ολλανδών δασκάλων. Σχεδόν δεκατρία χρόνια από τότε που πρωτογνωρίστηκαν, του προξενούσε ακόμα την ίδια εντύπωση που είχε τότε, εκείνο το βράδυ στη στάση λεωφορείου έξω από το Κονσέρχους.

«Έφτιαξα καφέ· και τα αυγά είναι έτοιμα», της είπε. Εκείνη έχυσε λίγο καφέ στην κούπα της και άρχισε να τον πίνει με μικρές γουλιές, όπως πάντα. Δεν έπινε παραπάνω από μία κούπα –το πολύ μιάμιση– καφέ την ημέρα, και γι' αυτό έδειχνε ότι απολάμβανε την κάθε γουλιά, σε αντίθεση με τον Άντερς, που ρουφούσε τον καφέ σαν νεροφίδα. Ή μάλλον σαν *καφεφίδα*.

«Εσύ το έφτιαξες;» ρώτησε δείχνοντας με τη ματιά της το χάρτινο λουλούδι. Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Πολύ όμορφο».

«Ευχαριστώ».

Η Λίσμπεθ ακούμπησε τον καφέ στο τραπέζι και κάθισε απέναντί του. Κοίταξε πρώτα το τραπέζι και μετά εκείνον.

«Ξέχασες να πάρεις βούτυρο», του πέταξε μισοαστεία μισοσοβαρά. Ένωσε μια σύσπαση απογοήτευσης να δημιουργείται στιγμιαία στο πρόσωπό του. «Ζω με αστυνομικό πάνω από δέκα χρόνια. Νομίζεις ότι δεν θα παρατηρούσα ότι τρως το ψωμί χωρίς ίχνος βουτύρου ή ότι έφτιαξες ένα χάρτινο λουλούδι για να μου φτιάξεις τη διάθεση;»

«Η αλήθεια είναι ότι το περίμενα», της απάντησε, χωρίς να πείθει ιδιαίτερα. «Απλώς ήθελα να δω πόση ώρα θα σου έπαιρνε πριν το παρατηρήσεις».

«Πάω να ξυπνήσω τον Γιάννη», του είπε χαμογελώντας. Δεν τον κατσάδιασε, τουλάχιστον όχι στεγνά. Το κόλλο έπιασε, μέσες-άκρες, αλλά εκείνη δεν χρειαζόταν να το ξέρει.

Έφαγε την τελευταία μπουκιά από το σάντουιτς που είχε ετοιμάσει και μάζεψε με τις άκρες των δακτύλων του τα απομεινάρια κροκαδιού που είχαν πέσει στο πιάτο του. *Το πρωινό των πρωταθλητών*, σκέφτηκε. Θα του χρειαζόταν σήμερα, καθώς σε περίπου τέσσερις ώρες τον περίμενε μια συνάντηση με τον Καρλ Όλσον, τον εισαγγελέα της κομητείας του Έρεμπρο, σχετικά με την υπόθεση του Γιόχαν Λινέ, του επονομαζόμενου και Αόρατου. Ο Οικονομίδης είχε γίνει η νέμεση του Λινέ από τότε που το όνομα του δεύτερου βρέθηκε αναμειγμένο σε μια υπόθεση δολοφονίας, πριν από τρία χρόνια. Ο Ούλοφ Χουλτίν είχε βρεθεί στραγγαλισμένος· το πτώμα ήταν φουσκωμένο από το νερό – είχε μείνει στα νερά της λίμνης Γελμάρεν πάνω από πέντε ημέρες. Ο Χουλτίν ήταν γνωστό βαποράκι που σύχναζε έξω από γυμνάσια της πόλης και προσπαθούσε να πουλήσει έκσταση και κρακ στους μαθητές. Ένας από αυτούς ήταν και ο ανιψιός του

Οικονομίδη. Η αστυνομία τρέναρε για αρκετό καιρό τη σύλληψη του Χουλτίν, προσπαθώντας να τον χρησιμοποιήσει ως μέσο για να φτάσει στον αρχηγό της σπείρας, ο οποίος, σύμφωνα με φήμες, είναι ένας καθ' όλα τίμιος και ευπρόληπτος πολίτης του Έρεμπρο. Φαινομενικά τουλάχιστον. Σε κάποιο σημείο οι ενέργειες της Δίωξης τράβηξαν την προσοχή των *μεγάλων κεφαλιών* και ο Χουλτίν έγινε ένα αναλώσιμο κεφάλαιο. Έστειλαν τον Γιόχαν Λινέ, έναν απόστρατο αξιωματικό των Ειδικών Δυνάμεων, για να του κλείσει το στόμα μια και καλή. Κατά την έρευνα που ακολούθησε, ο Λινέ παρουσίασε άλλοθι για τη νύχτα του φόνου και η εισαγγελία έκρινε ότι δεν υπήρχαν επαρκή στοιχεία για να του ασκηθεί δίωξη. Έτσι τελείωνε και κάθε υπόθεση στην οποία εμπλεκόταν το όνομα του Αόρατου.

Όταν, τρεις μήνες πριν, το φλεγόμενο σώμα ενός άντρα έπεσε από τον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας στο Μελρίνγκε, ο Οικονομίδης, οδηγούμενος από έναν άλλο μίτο της Αριάδνης, έφτασε για άλλη μια φορά στο όνομα του Γιόχαν Λινέ. Το ευτύχημα γι' αυτόν ήταν ότι ο άντρας που προσπάθησε να σκοτώσει ο Λινέ, πρώτα περιλουζοντάς τον με ούισκι και βάζοντάς του φωτιά και στη συνέχεια πετώντας τον από ύψος δεκαπέντε μέτρων, επέζησε. Η αστυνομία κράτησε κρυφή αυτή την πληροφορία από τον Τύπο. Για τις εφημερίδες, ο Άλεξ Κροστις, Σέρβος μετανάστης, ετών 34, ήταν νεκρός λόγω εκτεταμένων εγκαυμάτων και πολλαπλών καταγμάτων. Ένα μήνα μετά την απόπειρα, ο Κροστις δέχτηκε να μπει σε πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων και να καταθέσει εναντίον του Λινέ. Εκείνη την ημέρα ο Άντερς γύρισε σπίτι και έκανε έρωτα στη Λίσμπεθ μέχρι που εκείνη διαμαρτυρήθηκε ότι θα χόρταινε «για τα επόμενα τρία χρόνια».

Δυστυχώς για τον Οικονομίδη και την ομάδα του, ο Κροστις πέθανε μία εβδομάδα νωρίτερα –από λοίμωξη του αναπνευστικού–, και έτσι η υπόθεση έμεινε στον αέρα. Ο Οικονομίδης πρότεινε στη Σέλμα Μοντίν, την επικεφαλής του Τμήματος

Εγκλημάτων του Έρεμπρο, να στείλει στην εισαγγελία τις καταθέσεις του Κροστις, προκειμένου να σχηματιστεί δικογραφία εναντίον του Αόρατου. Εκείνη με τα πολλά συμφώνησε, παρότι ήταν της άποψης να περιμένουν μέχρι να συγκεντρωθούν περισσότερα στοιχεία και μαρτυρίες, ώστε να μην καεί ένα καλό χαρτί που είχαν στα χέρια τους. Η συγκεκριμένη φράση περιέκλειε μια τραγική ειρωνεία την οποία ούτε εκείνη ούτε ο υφιστάμενός της κατάφεραν να εντοπίσουν. Ο Όλσον τηλεφώνησε στον Άντερς τη Δευτέρα και του ζήτησε να συναντηθούν την επομένη, προκειμένου να συζητήσουν *μερικά θέματα* σχετικά με την υπόθεση. Ο Άντερς είχε τις αμφιβολίες του κατά πόσο μια συνάντηση θα είχε κάποιο αποτέλεσμα, αλλά τελικά συμφώνησε. Ο Όλσον είχε τη φήμη «κότας» μεταξύ του προσωπικού της Αστυνομίας του Έρεμπρο. Προκειμένου να προστατέψει το «θρυλικό» 95% που είχε στις καταδίκες, δεχόταν σχεδόν αποκλειστικά υποθέσεις όπου ακόμα και κάποιος με λοβοτομή θα κατέληγε στην καταδίκη του κατηγορουμένου. Η υπόθεση Λινέ δεν ήταν μία από αυτές, και ο Άντερς ανησυχούσε ότι ο εισαγγελέας θα την απέρριπτε για άλλη μια φορά.

Από τις σκάλες ακούστηκε το χαρούμενο ποδοβολητό που έκανε ο Γιάννης στην προσπάθειά του να κατέβει τις σκάλες όσο πιο γρήγορα γίνεται. Έτρεξε σαν σίφουνas με το που μπήκε στην κουζίνα και έπεσε στην αγκαλιά του πατέρα του. Ο Άντερς προσπάθησε να πνίξει ένα βογκητό πόνου, καθώς οι μύες της πλάτης του διαμαρτύρονταν έντονα από το βάρος του αγοριού. Αρκετές φορές αναρωτιόταν εάν έφταιγε το γεγονός ότι ο Γιάννης βάραινε ή ότι εκείνος γερνούσε.

«Καλημέρα», του είπε στα ελληνικά. Ο Γιάννης απάντησε με κάτι που ακουγόταν πιο πολύ σαν «καλέρ». Η μητέρα του Άντερς είχε πολλάκις παραπονεθεί στον γιο της ότι το εγγόνι της δεν μαθαίνει ελληνικά. Δυστυχώς, το Έρεμπρο δεν είχε κάποιο ελληνικό σχολείο, και εκείνος ήταν αρκετά απασχολημένος με τη δουλειά του για να κάτσει να του μάθει ο ίδιος ελληνικά. Αλλά

κατέβαλλε φιλότιμες προσπάθειες για να μάθει στον γιο του τη γλώσσα των παππούδων του – που ήταν και δική του, φυσικά.

«Κοιμήθηκες καλά;» ρώτησε ο Άντερς το αγόρι με ενδιαφέρον.

Ο Γιάννης κούνησε το κεφάλι του καταφατικά καθώς έπαιρνε ένα αυγό και άρχιζε να το καθαρίζει επιμελώς.

«Είχα μόνο έναν εφιάλτη», απάντησε.

«Τον ίδιο με χθες;»

Το αγόρι κούνησε ζωηρά το κεφάλι του.

«Αυτή τη φορά δεν ήμουν εγώ στο αμάξι, μόνο εσύ και η μαμά· και δεν πέσατε στη θάλασσα, αλλά στο έδαφος από έναν γκρεμό».

«Όπως βλέπεις, η μαμά σου κι εγώ είμαστε ακόμα εδώ», είπε ο Οικονομίδης προσπαθώντας να καθησυχάσει τον γιο του, ωστόσο το αγόρι δεν έδειχνε ιδιαίτερα ανήσυχο – περισσότερο πεινασμένο ήταν. «Θα φας τον κρόκο από το αυγό;»

«Η μαμά είπε να μη σ' τον δώσω», απάντησε κοροϊδευτικά ο Γιάννης, κάνοντας τον πατέρα του να χαμογελάσει.

Χαίδευε τα κατάμαυρα μαλλιά του γιου του και ευχαριστήθηκε από την αίσθηση που άφησαν στο χέρι του οι μακριές και ατίθασες τρίχες, που μύριζαν παιδικό σαμπουάν. Αναρωτήθηκε κάπως μελαγχολικά πόσα χρόνια είχε ακόμα στη διάθεσή του προτού ο γιος του μετατραπεί σε έναν επαναστάτη έφηβο που θα ντρεπόταν να αφήσει τον πατέρα του να τον χαϊδέψει στο κεφάλι.

«Έχεις όρεξη να περπατήσεις μέχρι το σχολείο;» τον ρώτησε, αφήνοντας στην άκρη τις σκέψεις του. «Είναι στο δρόμο μου για τη δουλειά. Εκτός κι αν *βαριέσαι* και προτιμάς να πας με το αμάξι της μαμάς».

«Θα πάω μαζί σου, αλλά, πριν το σχολείο, θέλω να βρίσκεσαι πίσω μου αρκετά μέτρα».

Μόνο οχτώ χρόνων και ήθελε από τόσο μικρός να νομίζουν οι φίλοι του ότι πάει στο σχολείο μόνος του; Τον περασμένο

Σεπτέμβριο τους είχε πει ότι ο Τόμι πήγαινε στο σχολείο μόνος, και έτσι τους ζήτησε να τον αφήνουν να πηγαίνει και εκείνος μόνος του. Μερικές στατιστικές για τη διαρκώς αυξανόμενη εγκληματικότητα στο Έρεμπρο είχαν περάσει μπροστά από τα μάτια του Άντερς, και η αρνητική απάντηση ήρθε αυτόματα. Ωστόσο αργότερα συμφώνησε να περπατάει ο Γιάννης μπροστά και εκείνος να ακολουθεί από απόσταση – αρκετά μεγάλη για να νομίζουν οι φίλοι του ότι πηγαίνει μόνος του στο σχολείο, αλλά αρκετά μικρή για να μπορεί να αντιδράσει γρήγορα σε περίπτωση που κάποιος πλησίαζε με κακές προθέσεις τον γιο του.

«Ετοιμάσου γρήγορα τότε, στις εφτά και μισή φεύγουμε», του είπε. Το αγόρι είπε μπουκωμένο κάτι που έμοιαζε με «εντάξει, μπαμπά» και συνέχισε το πρωινό του.

Ο Άντερς πήγε στο υπνοδωμάτιο και διάλεξε γρήγορα τα ρούχα που θα φορούσε. Ντύθηκε και χένισε άλλη μια φορά τα μαλλιά του, που ανακατώθηκαν από το μάλλινο πουλόβερ που φόρεσε. Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και είδε τη Λίσμπεθ να τον παρατηρεί από την πόρτα του δωματίου. Γύρισε και της χαμογέλασε. Εκείνη χαμογελούσε ήδη.

«Θα αργήσω στη δουλειά σήμερα», του είπε. «Το απόγευμα έχω ραντεβού με έναν... πώς το λέτε στα ελληνικά; Έναν *μαλάκα* που θυμήθηκε ξαφνικά ότι δεν έχει ασφαλίσει την εταιρεία του. Θα φέρω τον Γιάννη σπίτι και η Φρίντα θα τον προσέχει μέχρι να γυρίσεις».

«Μάλλον αυτός θα προσέχει τη Φρίντα», έκανε ο Άντερς φέρνοντας στο νου του την έφηβη γειτόνισσα με το ονειροπόλο βλέμμα. Έπαιρνε όρκο πως μια μέρα αυτό το κορίτσι θα ξεχάσει πού μένει. «Μήπως να βρίσκαμε κάποια κανονική μπέμπι σίτερ;»

«Θα δούμε», έκανε εκείνη. Ήταν η μόνιμη επωδός της σε πολλά θέματα. «Έχει περισσέψει αρκετό χοιρινό στο ψυγείο, οπότε δεν θα χρειαστεί να μαγειρέψεις».

«Χμ, εντάξει, δεν χάθηκε κι ο κόσμος που δεν θα χρειαστεί», προσπάθησε να αστειευτεί, κερδίζοντας ένα χαμόγελο από τη γυναίκα του.

Του έδωσε ένα πεταχτό φιλί και μπήκε στο μπάνιο, όπου θα περνούσε την υπόλοιπη μισή ώρα μουλιάζοντας στο νερό. Ο επιθεωρητής μύρισε ενστικτωδώς τις μασχάλες του και διαπίστωσε ότι ανέδιδαν μια ελαφρώς δυσάρεστη οσμή. Μιας και το μπάνιο θα βρισκόταν υπό κατάληψη για αρκετή ώρα, πήρε το αποσμητικό από το βαλντισάκι με τα ξυριστικά του και πασάλειψε πρόχειρα τις μασχάλες του μέσα από το πουλόβερ. Προχειροδουλειές.

«ΠΡΟΧΕΙΡΟΔΟΥΛΕΙΕΣ», ΕΙΠΕ Ο Καρλ Όλσον, αφήνοντας την πολυσέλιδη αναφορά της ομάδας του Οικονομίδη πάνω στο δρύινο γραφείο του. «Ξέρεις ότι δεν μπλέκομαι με μη τεκμηριωμένες υποθέσεις».

Με δύσκολες υποθέσεις, τον διόρθωσε από μέσα του ο Άντερς. Προσπάθησε να βάλει το θυμό του, που φούντωνε, στην άκρη και να αντιμετωπίσει τον Όλσον με λογικά επιχειρήματα. Αν και, όπως διαπίστωνε, οι ιεροεξεταστές στη δίκη του Γαλιλαίου είχαν ακούσει τον κατηγορούμενο με λιγότερη προκατάληψη.

«Ο Κροστις υποδεικνύει καθαρά τον Γιόχαν Λινέ ως τον άνθρωπο που προσπάθησε να τον δολοφονήσει», είπε αργά, προσπαθώντας να μην προδώσει τον εκνευρισμό του.

«Ο Κροστις είναι νεκρός, όμως, και αν η υπεράσπιση ακολουθήσει τη γραμμή ότι η αστυνομία πίεσε τον μάρτυρα να καταθέσει κατά του Λινέ, που θα την ακολουθήσει, δεν μπορεί να βεβαιώσει τον δικαστή για το αντίθετο. Χώρια που ο Κροστις είναι... συγγνώμη, ήταν βαποράκι και ναρκομανής. Ο δικαστής θα απορρίψει την υπόθεση μέσα σε μισή ώρα».

«Από τότε τα δικαστήρια δεν δέχονται καταθέσεις εγκληματιών;» έκανε ο Άντερς θυμωμένα.

Ο Όλσον σήκωσε προστατευτικά τα χέρια του.

«Ήρεμα, δεν είμαι εγώ ο κακός της υπόθεσης», είπε και άναψε ένα τσιγάρο. Prince μαλακό, με καπνά που είχαν μαζευτεί από έναν Ινδιάνο κάπου ανάμεσα στο Περού και στη Βολιβία. Ο Άντερς αναρωτήθηκε αν όσοι άναβαν τσιγάρο μπροστά του το έκαναν σκόπιμα, για να τον αποσυντονίσουν.

«Ωστόσο γνωρίζεις ότι ο κακός είναι ο Γιόχαν Λινέ», είπε ο Οικονομίδης, τονίζοντας τις τελευταίες λέξεις.

Ο Όλσον έγνεψε καταφατικά και φύσηξε μακριά τον καπνό του τσιγάρου.

«Θέλω κι εγώ να δω αυτό το κάθαρμα στη φυλακή», έκανε τελικά, αφού τοποθέτησε το τσιγάρο στο τασάκι. «Ως εισαγγελέας, όμως, γνωρίζω όλες τις τρύπες που έχει το σύστημα –και, πίστεψέ με, είναι πολλές– και οι οποίες μπορεί να επιτρέψουν στον Λινέ σε πέντε χρόνια από τώρα να κάνει αίτηση αποφυλάκισης, αν φυσικά φυλακιστεί, που είναι απίθανο. Άντερς, έχουμε έναν άνθρωπο που, ενώ όλοι ξέρουμε τι είναι, τα στοιχεία τα οποία έχουμε εναντίον του δεν είναι αρκετά για να πάει μέσα – ούτε καν για τρεις μήνες. Αν αυτή τη στιγμή πάμε για ακρόαση με αυτή την υπόθεση, έχουμε κάψει ένα πολύτιμο χαρτί».

Δεύτερη φορά η ίδια φράση. Αναρωτήθηκε αν ο εισαγγελέας είχε δασκαλέψει την προϊσταμένη του, αν και ήξερε ότι η Μοντίν, σε αντίθεση με τον Όλσον, είχε *καρύδια*. Παρ' όλα αυτά, είχε διαπιστώσει με τα χρόνια ότι όσοι καταφέρνουν να φτάσουν σε μια άλφα θέση χρησιμοποιούν το ίδιο λεξιλόγιο, κάτι που ο επιθεωρητής έβρισκε –το λιγότερο– ενοχλητικό.

Παρατήρησε τον άντρα μπροστά του και προσπάθησε να τον δει χωρίς τα χρωματιστά γυαλιά της προκατάληψης: ο Καρλ Όλσον εξωτερικά έδινε την εντύπωση ενός νεόκοπου γιάπη. Όταν διάβασε το βιογραφικό του, ο Οικονομίδης ένωσε έκπληξη όταν διαπίστωσε ότι ήταν κάτω των τριάντα. Ξανθός, με μαλλιά χτενισμένα προς τα πίσω με άφθονο ζελέ,

κοστούμι Alexander McQueen των 15.000 κορονών, βαριά κολόνια και μαυρισμένο δέρμα: πακέτο προσεκτικά διαλεγμένο για να φωνάζει *είμαι πετυχημένος*. Ο Άντερς διέκρινε μια δόση ναρκισσισμού στον Όλσον –μάλλον μεγάλη–, από το προσεκτικό μανικιούρ στα δάχτυλά του, τα καλοσχηματισμένα από επαγγελματία φρυδια του και τις πολλές φωτογραφίες του με πολιτικούς οι οποίες κοσμούσαν τον τοίχο πίσω του. Επίσης, ήταν ηλίου φαινότερον ότι ο εισαγγελέας βρισκόταν σε αμυντική στάση, από τη σφιγμένη και γεμάτη ένταση, αλλά φαινομενικά άνετη, στάση του σώματός του, αλλά και από τον τρόπο που φυσούσε τον καπνό του. Ο Άντερς μπορούσε να διαβάσει τους καπνιστές πολύ εύκολα. *Το τσιγάρο και ο τρόπος καπνίσματος ως προέκταση του σώματος* θα ήταν ένας καλός τίτλος βιβλίου που θα μπορούσε να γράψει. Αν κατόρθωνε δε να έχει οπτική επαφή και με τα δάχτυλα των ποδιών του Όλσον ενόσω εκείνος μιλούσε, θα μπορούσε να είναι εκατό τοις εκατό σίγουρος αν τις μπουρδες που ξεφούνιζε ο εισαγγελέας τις πίστευε κιόλας, οπότε ήταν και εκατό τοις εκατό ηλίθιος, ή αν απλώς του έλεγε, όπως υποψιαζόταν, δικαιολογίες· του κώλου, αλλά, και πάλι, διατυπωμένες με νομικίστικο τρόπο.

«Τι παραπάνω θες να έχει μια υπόθεση για να βάλουμε μέσα τον Λινέ;» τον ρώτησε ψύχραιμα καθώς έγειρε μπροστά του.

Ο Όλσον σήκωσε το τσιγάρο από το τασάκι και τράβηξε μια χορταστική ρουφηξιά.

«Έναν ζωντανό μάρτυρα γι' αρχή», είπε και φύσηξε τον καπνό. «Και αρκετά στοιχεία για να πείσουν τον καθένα ότι ο Λινέ έχει λερωμένα τα χέρια του».

Αρκετά στοιχεία που θα φωνάζουν ότι είναι ένοχος, ώστε να μείνει σ' εμένα η λιγότερη δουλειά και ταυτόχρονα να πάρω τα εύσημα ότι έστειλα το καθίκι στη φυλακή.

Μαλάκα, σκέφτηκε ο Άντερς και έμεινε να παρατηρεί τις τολύπες καπνού που στροβιλίζονταν ψηλά, πάνω από το κεφάλι του Όλσον.

ΗΤΑΝ Η ΠΡΩΤΗ μέρα για τον δόκτορα Γιούσι Αλεξάντερσον ως επικεφαλής του Εγκληματολογικού Τμήματος της Αστυνομίας του Έρεμπρο. Ξεκίνησε, όπως κάθε πρωί, με το ξεκοκάλισμα των πρωινών εφημερίδων, παρέα με ένα φλιτζάνι τσάι Κεϋ-λάνης: τρίτο κρούσμα βιασμών στην πανεπιστημιούπολη, μια ληστεία σε σπίτι ηλικιωμένων στην Γκάρπχιταν, ο φόνος ενός νεαρού που περίμενε το λεωφορείο έξω από το Λύκειο Καρολίνσκα... Ο εν λόγω νεαρός τον περίμενε σήμερα στο τραπέζι. Δυστυχώς, όχι για μεσημεριανό. Το αγόρι που δέχτηκε μια σφαίρα από έναν άγνωστο λίγο πάνω από τον δεξίω του κρόταφο θα ήταν ο πρώτος στου οποίου τη νεκροψία θα παρευρισκόταν ως επικεφαλής του Εγκληματολογικού, και ο Αλεξάντερσον διάβαζε με προσοχή και κάποια συναισθηματική φόρτιση το άρθρο για τη δολοφονία του.

«Λυπηρό», μονολόγησε, παρόλο που ήξερε ότι ο μόνος που θα τον άκουγε ήταν ο εαυτός του· ίσως και οι περίεργοι γείτονές του. Την τελευταία εβδομάδα διαπίστωσε ότι η μεσοτοιχία με το διπλανό διαμέρισμα δεν προσφέρει την τέλεια ηχομόνωση. Επίσης διαπίστωσε ότι η γειτόνισσα είχε ιδανικά προσόντα για όπερα ως υψίφωνος.

Τελείωσε το πρωινό του, γάλα με δημητριακά All-Bran, και κατέβηκε τις σκάλες της πολυκατοικίας του. Ξεκλείδωσε το ποδήλατό του και άρχισε τη διαδρομή του προς το Εγκληματολογικό Εργαστήριο, στην Ολαϊγκάταν. Ευτυχώς, ο προηγούμενος επικεφαλής της Σήμανσης, που συνταξιοδοτήθηκε πρόσφατα, ύστερα από τριάντα γεμάτα χρόνια καριέρας, του παραχώρησε το ευρύχωρο διαμέρισμά του στην οδό Ότο Ε. Άντερσεν πριν φύγει για την ιδιαίτερη πατρίδα του στο Νορμπότεν. Ο Αλεξάντερσον απολάμβανε τη διαδρομή δίπλα στο ποτάμι, ακολουθώντας τη Χαγκαγκάταν μέχρι τη γέφυρα της Χάγκα, όπου συναντούσε τη Ρουντμπεκογκάταν. Στα McDonald's έστριβε αριστερά, στην Ντροτνινγκάταν, αφού χάζευε για λίγο το αγγλικό γοτθικού ρυθμού πηγάδι που είχε σχεδιάσει ο καθηγητής